

det saaledes, at naar de gøre det, er det ene og alene af Frygt. Det forekommer mig, at den rette Stilling for de Herrer vilde have været at sige: Nej, det gaa vi ikke med til; det, vi have foreslaaet paa Finansloven og krævet, medens vi vare Ministre, det ville vi nu forlange opretholdt, og vi ville stemme mod de Ændringsforslag, Regeringen har fremsat. Det vilde jo være let for de Herrer at bringe Regeringen i Mindretal, det vide de godt, men de vide ogsaa udmærket godt, hvad Følgen ganske sikkert vilde blive, at de vilde faa en Opløsning paa disse Spørgsmaal og komme til at staa til Ansvar overfor Vælgerne paa disse Spørgsmaal. Men er der noget, de Herrer ere bange for i Øjeblikket, er det ganske sikkert det at komme ud til Vælgerne.

N. P. Jensen (Københavns 3die Valgkreds): Under Nr. 104 er der af den højtærede Forsvarsminister stillet Ændringsforslag om et personligt Tillæg til en Kontorchef i Krigsministeriet. Det drejer sig kun om 600 Kr., og Forslaget er tiltraadt af hele Udvalget. Det er en Arv, den højtærede Forsvarsminister har taget efter sin Forgænger. I den Skrivelse, som findes i Betænkningen under Nr. 150, henvises til et Fortilfælde fra 1883—84. Hvad der skete da, har imidlertid ikke den allerringeste Lighed med det, der er sket i 1909—10. I 1883—84 var der i Krigsministeriet en Kontorchef, en Kaptajn i Ingeniørkorpset, der var ansat 1. Juni 1880. Han fik Kontorchefs Gage, som var 3,200 Kr., og skulde først have Tillæg efter 5 Aars Tjeneste. Men i 1883—84 forandrede Forholdene sig saaledes, at hvis han var bleven til Tjeneste i sit Vaaben som Kaptajn, havde han opnaaet 3,600 Kr. Saa indstillede Ministeriet, at han skulde have et personligt Tillæg af 400 Kr., indtil han i 1885 naaede op paa højere Lønning som Kontorchef. Dette var ikke mere end human, billigt og retfærdigt, det var ligefrem en Pligt at gøre det. Den Kontorchef, om hvem der nu er Tale, blev ansat i Krigsministeriet 1897, har altsaa været Kontorchef i 13 Aar. Han er Kaptajn i Ingeniørkorpset og var som Kontorchef forrige Aar naaet op paa den højeste Gage, en Kontorchef kan faa, nemlig 5,500 Kr. Saa vedtages den nye Hærlov, og da den skal gennemføres, finder man, vistnok med fuld Føje, at den Mand, der har dette Embede, er en ud-

mærket flink og dygtig Ingeniørofficer, der bør forfremmes, skønt han staa udenfor Nummer. Altsaa, han er kvalificeret til at blive Oberstløjtnant i sit Vaaben. Nu tillader ganske vist Loven, at Officerer udenfor Nummer, der ere til Tjeneste i Krigsministeriet, under denne Tjeneste kunne forfremmes en Grad. Denne Officer kan altsaa forfremmes til Oberstløjtnant udenfor Nummer og blive staaende i Krigsministeriet, men det naturlige er dog, at naar han har været 13 Aar borte fra sit Vaaben og igen kan komme ud i det ved, at der bliver en Plads ledig, hvorved han straks faar en Lønning paa 6,100 Kr., da at udnævne ham til Oberstløjtnant i Ingeniørkorpset og lade ham tage denne Lønning i Stedet for at lade ham blive staaende i Krigsministeriet og paa Finansloven søge et personligt Tillæg, svarende til Differencen mellem Kontorchefgagen og den Lønning, han vilde have faaet, hvis han var traadt ud som Oberstløjtnant, altsaa 600 Kr. Men dem foreslaar man, og det ikke som en tilfældig Bevilling, men som en Bevilling ad perpetuum, idet man ikke blot søger den her, men tilføjer, at den ogsaa vil blive søgt paa Tillægsbevillingsloven. Jeg kan ikke se, at dette er rigtigt. Det er en Fejl, der er begaaet af Administrationen, og Forholdet kunde ordnes paa en meget simpel Maade. Jeg kan meget godt tænke mig, at ved Overgangen til de nye Love var der mange Forarbejder, der gjorde det ønskeligt, at netop de Kontorchefer og Departementschefer, der havde haft med Sagen at bestille, ogsaa bleve paa deres Pladser og fortsatte Arbejdet med den. Men der var intet til Hinder for at udnævne denne Mand til Oberstløjtnant i Ingeniørkorpset og lade ham blive til Tjeneste i Krigsministeriet som Kontorchef. Det har man Ret til, og saa kan han sætte den Kaptajn ind, som skal være hans Efterfølger i Embedet.

Naar jeg har bragt dette Spørgsmaal frem, er det ikke, fordi jeg tror, at Udvalget ikke har undersøgt dette Spørgsmaal nøjere, men fordi det er min Overbevisning, at Finansudvalget ikke synes at have skænket Bevillingerne, der gaa til selve Krigsministeriet, den Opmærksomhed, som vistnok havde været ønskelig. Det er jo anerkendt fra alle Sider, at det er nødvendigt at søge Beparelser paa de Omraader, hvor der er Mulighed derfor, og det Spørgsmaal maa da foreligge: Er der ikke Mulighed for Beparelse paa selve